Na chodníku před domem se zastavil. Rozhlédl se na obě strany. Vůbec netušil, kam má jít. Zatím byl venku jen s rodiči. Poškrábal se na hlavě a vydal se stejným směrem jako paní s nákupní taškou, která právě vyšla z vedlejšího vchodu. Loudal se nenápadně za ní a ledabyle si pohazoval dvacetikorunovou mincí. Při tom machrování se zapomněl dívat na cestu. Když zvedl oči, měl těsně před sebou sloup veřejného osvětlení. Martin se prudce zastavil a rozhlédl se. Paní zmizela. Stál před nějakým domem. Nikde nikdo. Kdyby nesvítilo slunce a nebyl bílý den, možná by se začal i bát. Třeba proto, že se ztratil. Podíval se kolem sebe. A najed-

nou si nebyl jistý, odkud vlastně přišel. Všechny ulice se mu zdály stejné. Všechny domy byly také stejné. Každý měl jiné číslo, ale copak si pamatoval číslo jejich domu? Martin si musel přiznat, že ho to doteď ani nezajímalo. Sevřel pevně dvacetikorunu v dlani a zhluboka se nadechl. Přece nebude brečet. Tenhle dům vypadal úplně stejně jako ten jejich. Jen měl růžovou barvu. Dům, kam se nastěhovali, byl zelený. Nebo modrý? Najednou si nebyl jistý už ničím. Proč měl náhle takový strach? Všechno je v pořádku, přeříkával si v duchu.

A pak to uslyšel. Takové tenounké pískání, jako když naříká koťátko. Martin okamžitě zapomněl na svůj strach. Rozhlížel se kolem, zdálo se, že ten zvláštní zvuk vycházel z keřů vedle chodníku. Shýbl se, rozhrnul větve a pozorně místo prohlížel. Kromě prázdných plechovek od kokakoly a pár pytlíků od brambůrků tam nic neviděl. Zůstal stát a bez dechu poslouchal. Kníkání ale neustávalo. Martin se postavil a větve se za ním se švihnutím zavřely. To naříkání vycházelo z plechového kontejneru, který stál na kraji chodníku. Martin se k němu rozběhl. Chvíli zápasil s těžkým víkem, ale nakonec se mu podařilo popelnici do poloviny otevřít. Opatrně nakoukl dovnitř. Nejdřív nic neviděl, v kon-

tejneru byla tma. I naříkání ustalo. A vtom ho uviděl! Na plastovém pytli plném odpadků sedělo štěňátko. Martin vykulil oči, pak je zavřel a zase otevřel, aby se přesvědčil, že se mu to nezdá. Nezdálo! Chlupaté klubíčko tam sedělo dál a žalostně na něj hledělo. Bylo bílé, jen na ocásku a na hlavičce mělo černou skvrnu.

Martin přemýšlel, co teď. Hledal očima někoho, kdo sem toho malého pejska vyhodil, nebo spíš někoho, kdo by mu mohl pomoct. Nechápal, jak může být ulice uprostřed dne tak prázdná. Zhluboka si povzdechl. Pak se postavil na špičky a rukou se snažil dosáhnout na třesoucí se uzlíček uprostřed odpadků. Nešlo to! Až napodruhé se mu to podařilo. Vytáhl pejska na světlo a schoval ho v náručí. Vůbec si nevšiml, že oba jsou pěkně špinaví.

„No, to se hned tak nevidí!“ ozvalo se za ním velmi pohoršeně. „Celou dobu se na tebe dívám, ty pacholku. Co je to

za potrhlý nápad, házet psa do kontejneru? To je nějaká nová hra?“
Martin se polekal. Vyděšeně se ohlédl. Za ním stála matrona v zeleném klobouku a v ruce držela odpadkový koš. Rozčilením jí přeskakoval hlas.
„Být tvoje máma, tak ti pořádně napráskám, holomku jeden! Chudák zvíře…“
„Ale, ale…“ zakoktal Martin na svou obranu.
Měl pocit, že zapomněl mluvit. Ta babizna se nad ním tyčila jako bůh pomsty. Přitiskl pejska pevně na hruď a vycouval od popelnice. Pak se otočil a opatrně, aby pejska moc nemačkal nebo neupustil, utíkal pryč.
Nekoukal na cestu. Bylo to zvláštní, vůbec netušil, jak se ocitl před jejich domem. Ano, jejich dům byl zelený. Teď si musí zapamatovat číslo, aby se podruhé neztratil.

Doma dal Martin pejska opatrně do vany a otočil kohoutkem. Když drobeček uviděl téct vodu, žalostně zakňučel. Neznámou tekutinu očichal, ochutnal a potom do ní strčil hlavu i tělo. Vypadal jako stažený králík. Martina to rozveselilo.

„Víš co? Budu ti říkat Hafík," pohladil ho po hlavičce. Pejsek na něj upřel hnědá očka a pak vyplázl jazyk. Po koupání ho Martin zabalil do froté ručníku, donesl ho do kuchyně a postavil na zem. Otevřel ledničku a přemýšlel, čím by ho nakrmil. Našel jen paprikový salám. Pejsek ho okamžitě zhltnul a mlsně si olizoval čumáček. Martin si nemohl vzpomenout, co takový pes jí. Když se podíval na hodiny, uvědomil si, že brzy přijde maminka z práce. Už se těšil, jak jí ukáže nového člena rodiny.

Klíče zarachotily v zámku kolem půl třetí. Martin si představoval, jak se maminka rozzáří, až uvidí jeho nového chlupatého kamaráda. Dveře se otevřely, na chodbě zaklapaly boty na vysokém podpatku. Martin zatajil dech. Když se maminka objevila na prahu kuchyně, netvářila se zrovna vesele.